

Wastse-ajastaja-laul.

Wiis. Wirguge! ni hää! meil' hõikap. (Kitepühkemb,
puhtamb Jesus.)

1. Ajastaig om ärralännu,
Mes, Jssand! me so armust nannu:
Nüüd wastset aiga annat sa.
Kül me kääme waeldussen,
Ent sinno waimo juhhatussen
Nink ikkes sinno armoga.
So, Jssa! kittame;
Sa ollet kindmaste
Meije abbi.
Mes so nõuwa säep,
Se meile jääp
Nink õnsalikult kõrda lääp.

2. Sedda ello, mes sa annit,
Sa meile külwi-ajas pannit
Sää! iggawetse põimuse. —
Oppa pruufma egga päiwa
Ni, et mo ütski tund ei waiwa,
Kui sa mo kutsut kohtude.
Tõest! kes ei külwa tää!l,
Ei sa ka põima sääl. —

Anna tarkust:
Lass õnnega,
Kui hädan ka,
Meil, Jssand! so päl' kaeda.

3. Ainult so päl' lass' meil' kaija; —
Sa annat kostotust, kui waja,
Meil' äkkilisse jalg-te pään.
Lass' meil' rõõmsast sinna astu,
Kun ello wärraij walla lastu,
Kost meid jo hõikap Wona hää!l.
Sa, ke kii hääste teit,
Sa toetat ka meid,
Abba! Jssa!
Sult saatjas sai
So Poig, — meil' jái
So arm, mes Kristus meile tõi.

4. Jesus! lass' meil' usku pitta
Sel aastal, — käägiga so kitta,
So pühhaussen elladen.
Sa, ke taiwast maha tullit,
Ka essi maan te-kääjan ollit,
Siist Jssa mannu tõttaden:
Oh õnnista
Sel aastal ka